

lyd og komme til efterhaanden at gøre sig gældende gennem gavnlige og nyttige Reforme. Det „*værste*“, der kunde ske, vilde vel være dette, at der gennem en Udvidelse af Valgretten i Kjøbenhavn f. Eks. blev valgt en Del flere Socialdemokrater, end Tilfældet er nu. Men er der egentlig nogen fornuftig Grund til at nære Frygt i saa Henseende? Se hen paa den Gerning, som Socialdemokratiets Repræsentanter have gjort i Rigsdagen og i Kommunalbestyrelserne, og spørg saa. Er der da fra den Side forelagt et eneste Forslag eller stillet en eneste Fordring, som ikke i sin inderste Kerne kan siges at være samfundsgavnlig, samfundsvenlig og samfundsnyttig? Jeg tror ikke, det kan siges, og jeg gad nok se, hvem der kan træde frem og sige, at det er en Ulykke for Samfundet, at Socialdemokratiet bliver i stærkere Grad repræsenteret, for det stiller de og de Fordringer, og dersom de og de Fordringer blive gennemførte, bliver det galt med Samfundet. Jeg tror, at naar man tænker Sagen rigtig igennem, vil ingen kunne sige noget i den Retning, og hvorfor saa være bange for at komme noget videre i saa Henseende.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), Ordføreren for Flertallet her i Tinget, hævdede det gamle konservative Hørestandpunkt, blandt andet idet han gjorde gældende, at det er de store Indtægter, som betale de store Skatter, og følgelig bør de store Indtægter have den overvejende Indflydelse paa Kommunens Styrelse. Ja denne Sag kan ganske vist ses fra mere end en Side og fra andre Sider end den, det ærede Medlem ser den fra. Jeg siger — det er sagt ofte før, og det kan vel siges med fuld Ret og vist ikke for Alvor benægtes — at de store Indtægter klare sig nok; den Mand, som har et Par Hundrede Tusinde Kr. eller et eller et halvt Hundrede Tusinde Kr. og nedefter om Aaret, klarer sig nok, selv om vore offentlige Anliggender røgtes paa mindre god Maade; han klarer sig nok, selv om vore Hospitalsforhold eller Skoleforhold o. s. v. ikke ere saa gode, som de burde være. Og er der Tale om f. Eks. Alderdomsforsørgelsen, kunne jo de store Indtægter tage sig den Sag meget let. Naar man derfor siger, at det er de store Indtægter, som have den virkelige Interesse i, hvorledes de offentlige Anliggender i Kommunen og Staten styres, saa siger jeg: Mon der egentlig er ret mange, som ved nærmere Overvejelse i deres egen Tanke for Alvor mene, at det er rigtigt; jeg

tvivler noget i saa Henseende, thi det er saa indlysende, som at 2 og 2 er 4, at det er de smaa Indtægter, som have den store Interesse i, at vore offentlige Anliggender styres paa en økonomisk og fornuftig Maade. Og jeg vil her sige, som jeg før sagde: Vær bare ikke bange; der ligger i hele Samfundet, i alle Lag en saa konservativ Kerne, at naar blot man har frit Spil for Meningsudveksling, behøver man sandelig ikke at være bange for noget som helst; man behøver ikke at være bange for, at der sker noget voldsomt i disse Forhold; man kan ganske rolig sige: Lad os høre, hvad I ville, og hvad I synes om. Paa denne Maade komme vi frem til en bedre Samfundsstyrelse, et bedre Samfund i det hele, men ikke ved at lukke for de smaa; derved komme vi ikke til gode Resultater. Der er et andet Forhold, jeg her skal gøre et Par Bemærkninger om, og det er, at jeg heller ikke tror, at de store Indtægter have det rette Blik for, hvad Kommunen skal gøre som Arbejdsgiver. Den sidste Sommers Begivenheder have vist os, at det er nødvendigt, at Kommunerne tage deres Sager som Arbejdsgivere paa en noget anden, ja helt anden Maade, kan man gerne sige, end hidtil. Men skal det føres derhen, at Kommunerne komme til at gøre det, skulle vi have den store Masse af Befolkningen med; for den Femtedel, som det ærede 11te kongevalgte Medlem mente bedst kunde styre Kommunen, gaar sikkert ikke med til at faa væsentlige Forandringer tilvejebragte paa dette Omraade. — Jeg tror, at det Forslag, som her foreligger, er af en saadan Beskaffenhed, at det burde gaa glat igennem ogsaa i Landstinget, og jeg vil haabe, at saavel den højtærede Indenrigsminister som den ærede Ordfører for Flertallet her i Salén (H. N. Hansen) ved nærmere Overvejelse ville erkende, at der ingen Grund er til at lægge Hindringer i Vejen for dette Forslag.

Naar det ærede kongevalgte Medlem udtalte, at Kvinderne behøve ikke at have Valgret, fordi Kvindernes Interesser ere tilstrækkelig betryggede gennem Mændenes Valgret, og at Kvindernes særlige Interesser alligevel ikke kunne komme frem gennem de 5000 kvindelige Vælgere, man her vil skabe, saa vil jeg dertil sige, at det er en Betragtning, som jeg tror er fejlagtig. Jeg mener, at naar Kvinderne faa Valgret, saa faa de den ikke, fordi man særlig vil favorisere Kvinderne, men saa faa de Valgret, for at de kunne gøre deres Gerning til at skabe bedre Samfundsforhold ikke for Kvinderne alene, men for Kvin-